

»Da le zaslužiš, kar je treba za cerkev in za tiste papirje ter za svojo obleko; jaz sem si je že nekaj naredila, in za svatovski obed poskrbim tudi jaz.«

»O, toliko že še dobim na posodo pri kumu Andreju; torej bodo drugo nedeljo že okličiči.«

»In stanovanje? Pri nas ga ni in pri vas tudi ne. Tam pri Mlaču bi bila kuhinja in soba za štiri in pol goldinarja na mesec.«

»Pojdem pogledat, pridem še nocoj k tebi; saj bodeš pokonci.«

»Le pridi.«

Odšel je s trdimi, glasnimi koraki. V tem se je pa tudi usul gost dež, a ona je dalje prala in prala in mislila morda zopet in zopet na vse nezgode tistega dne; morda si je pa tudi slikala lepo zakonsko življenje tam doli v temni kuhinji in tesni sobi. Gotovo pa niso mučile ni nje, ni njega pomisleki, ki so izraženi v teh-le vrsticah:

»Gnezdo ti in tvoja starka
Za nov zarod znašata
Brez skrbi in brez preudarka!
Kaj potem? ne vprašata.«

»Kaj bo pač iz te zalege,
Ne pomislita nikdar;
Te težave, te zadrege
Vse to vama nič ni mar!«

LISTEK.

Lirske in epske poezije. Napisal **A. Aškerc.** Str. 196. Cena nevezani knjigi 1 gld. 30 kr., po pošti 1 gld. 35 kr., elegantno vezani 2 gld., po pošti 2 gld. 10 kr.

Omejujoč se to pot na to kratko naznanilce in pridržujoč si za poznejši čas obširnejšo oceno ali bolje študijo — kajti slovenski svet je že izrekel jasno sodbo o teh poezijah, ki so skoro vse izšle v teku zadnjih let v našem listu — za sedaj ne moremo in ne maramo nič drugega storiti, nego dati vsaj nekoliko primerneга izrazila velikemu veselju, ki nas je navdalo o tem krasnem daru dičnega pesnika. Naša radost je tem večja, ker nas je pesnik s tem svojim darilom menda vse popolnoma presenetil. Sedaj je nam in našim bralcem šele jasno, zakaj je njegova muza, žal, za nekaj časa utihnila; kajti dasi so bile »Lirske in epske poezije« iz večine (izimši par doslej še nikjer natisnjenih) že preje objavljene, vendar niso to goli ponatiski, nego pesnik je rabil pri njih urejevanju in prepisovanju po

lastni izjavi — naj nam oprosti to indiskretnost — razno orodje neusmiljeno: sedaj sekiro, sedaj žago, pilo, »lim«, likalnik itd. — Častilci pesnikovi so gotovo z nami vred uverjeni, da ni bilo nič potreba neusmiljene rabe tistih inštrumentov; toda pesnik sam se je odločil za-njo in gotovo ne poezijam v škodo.

Z »Lirskimi in epskimi poezijami« se je zopet za pravi biser pomnožil tisti krasni niz, ki se je pričel s Prešernovimi poezijami, in ki tvori v našem slovstvu klasično dobo. Kdor to pomisli, razume našo radost in vzhičenost, katere si ne pustimo kaliti niti po govoricah, ki so ob enem žalostne in sramotne. »Fama« namreč pripoveduje, da neki slovenski list niti plačanega inserata o Aškerčevih poezijah ni hotel sprejeti, češ, da bi se moral preje o vsebini knjige prepričati, predno jo inserira. Nadejamo se, da mnogobrojni častilci pesnikovi ne bodo posnemali tega brumnega zgleda tenkovestne hudomušnosti, temveč hlastno sežejo po »Lirskih in epskih poezijah« ter s tem dajo edino pravo zadostilo žaljenemu pesniku. Nadejamo se pa tudi, da dotični list vsaj za trideset let opusti načelno preziranje Aškerčevih poezij ter jim privošči vsaj tako ugodno oceno, kakor jo je Jenkovim (dne 21. in 22. m. m.) po enako dolgem razdobju (1865 – 1896!)

O vnanji obliki ni, da bi govorili; ona dokazuje, da ni treba v Lipsko pošiljati, da se pribavi našim pesnikom dična in lična, četudi ne elzevirska vnanjščina. Da g. Aškerc ne pripusti, da bi se naslajali z njegovimi poezijami ob mikroskopskem tisku na stroške svoje bistrovidnosti, to smo že tako vedeli, ker poznamo pesnikov vkus in sodbo o novošegnjih »gigrlskih« izdajah. Tisk je jako pravilen, kar je čisto naravno, ko je vestni pesnik sam oskrboval korekturo; razen onih »popravkov«, ki so zabeleženi ob koncu knjige, in nekaterih neznatnih interpunkcijskih pomot sta menda preostala še samo dva pogrška, na katera nas je pa opozoril že sam pesnik: Na strani 162. se mora seveda čitati v 2. kitici v 1. vrstici (od zgoraj) ob Tiberz (nam ob Tiberø). Na str. 192 pa naj se čita v 2. kitici v 4. vrstici (od zgoraj) mzz (nam. mz).

Železničarji in socialna demokracija. Spisal dr. V. Ellenbogen. Prosto poslovenil L n. Cena 12 kr. Dunaj 1896. Založba »Delavca«. Str. 40. — Ta brošurica nam je po neljubem slučaju prepozno došla, da bi jo bili mogli že v prejšnji številki naznaniti po načelu, po katerem vsako knjigo in knjižico, ki se nam dološlje, vsaj na kratko prijavimo.

V sodbo o vsebini knjige se tako ne spuščamo. Prvič je naše trdno prepričanje, ki smo je že tudi v tem listu razložili, in ki nam ga doslej še nihče ni izpodbil, da je naš edino pravi socializem, dokler smo še vedno »inferiorni«, na svojem ozemlju »državljeni druge vrste« — stremljenje po strogi in popolni izvršitvi narodne ravnopravnosti; že to bi zadostovalo, da bi bili vsi naši sloji, tudi najnižji, kolikor toliko saturirani za nedogleden čas.

Drugič pa se zategadelj nočemo baviti z nauki in teorijami, ki nimajo nič posla z leposlovnim listom, ker si iz umevnih vzrokov ne maramo nakloniti očitanga, da smo — socialistični. Ta pomislek se bode zdel komu smešen, pa je utemeljen; neki slovenski politični list (v štev. z dne 28. m. m.) je Zvonovega urednika naravnost dolžil koketovanja s — socialisti, in sicer zategadelj, ker si je nakopal na glavo priznanje delavskega lista, ki je hvaležno opomnil, da je letošnji »Zvon« sprejel dve povesti, pisani v duhu,